

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Petra Šebka a Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. v právní věci žalobce: **Kraj Vysočina**, se sídlem Jihlava, Žižkova 57, zastoupený Mgr. Petrem Sikorou, advokátem, se sídlem Praha 2, Fügnerovo nám. 1808/3, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Brno, Masarykova 31, o žalobě proti rozhodnutím Odvolacího finančního ředitelství ze dne 7. 2. 2014, č.j. 3173/14/5000-24700-700290, ze dne 7. 2. 2014, č.j. 3174/14/5000-24700-700290, ze dne 7. 2. 2014, č.j. 3175/14/5000-24700-700290, ze dne 7. 2. 2014, č.j. 3176/14/5000-24700-700290, ze dne 7. 2. 2014, č.j. 3177/14/5000-24700-700290 a ze dne 7. 2. 2014, č.j. 3178/14/5000-24700-700290,

t a k t o :

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce podanou žalobou brojí proti rozhodnutím žalovaného ze dne 7. 2. 2014, č.j. 3173/14/5000-24700-700290, č.j. 3174/14/5000-24700-700290, č.j. 3175/14/5000-24700-700290, č.j. 3176/14/5000-24700-700290, č.j. 3177/14/5000-

24700-700290 a č.j. 3178/14/5000-24700-700290, kterými byla zamítnuta žalobcova odvolání a potvrzena rozhodnutí (platební výměry na penále za prodlení s odvodem za porušení rozpočtové kázně) Finančního úřadu pro Kraj Vysočina ze dne 19. 7. 2013, č.j. 1150984/13/2900-04701-700148, č.j. 1150983/13/2900-04701-700148, č.j. 1150985/13/2900-04701-700148, č.j. 1150986/13/2900-04701-700148, č.j. 1150987/13/2900-04701-700148 a č.j. 1150988/13/2900-04701-700148.

I. Podstata věci

Žalobce obdržel v roce 2005 prostřednictvím Ministerstva práce a sociálních věcí za účasti Evropského sociálního fondu na základě Rozhodnutí o poskytnutí dotace č. 21/11 ze dne 7. 11. 2005 a Rozhodnutí o změně rozhodnutí o poskytnutí dotace č. 1/11 dotaci v celkové maximální výši 3 790 960 Kč.

Finanční úřad v Jihlavě (do 31. 12. 2012 příslušný správce daně) provedl u žalobce daňovou kontrolu a její výsledek zpracoval ve zprávě o daňové kontrole č.j. 192498/12/314981700148 ze dne 3. 10. 2012 (dále jen „zpráva o daňové kontrole“). Na základě výsledku daňové kontroly Finanční úřad v Jihlavě žalobci vyměřil odvod do státního rozpočtu za porušení rozpočtové kázně.

Následně Finanční úřad pro kraj Vysočina (dále jen „správce daně“) vydal platební výměry na penále za prodlení s odvodem za porušení rozpočtové kázně. Žalobce proti těmto platebním výměrům na penále podal odvolání, kde argumentoval tak, že došlo k uplynutí prekluzivní lhůty a tudíž jsou podle žalobce tyto platební výměry na penále, jakož i předcházející platební výměry na odvod za porušení rozpočtové kázně, nezákonné. Žalovaný tyto námitky neshledal důvodné a platební výměry na penále potvrdil.

Závěry žalovaného nyní žalobce napadá podanou žalobou.

II. Shrnutí žalobní argumentace

Žalobce namítá, že rozhodnutí žalovaného jsou nezákonná, přičemž argumentuje shodně jako v řízení vedeném před zdejším soudem pod sp. zn. 62 Af 26/2013, týkajícím se vyměření samotného odvodu za porušení rozpočtové kázně. Poukazuje především na to, že rozhodnutí Finančního úřadu v Jihlavě, jako podklady pro vyměření penále, jsou nezákonná, protože byla vydána po uplynutí tříleté prekluzivní lhůty ve smyslu § 148 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“).

Podle žalobce nelze bez dalšího odkazovat na vztah speciality zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů (dále jen „zákon o rozpočtových pravidlech“), a daňového řádu. Zákon o rozpočtových pravidlech ve svém § 44a odst. 9 výslovně odkazuje na daňový řád. Podle žalobce je tedy namístě postup podle daňového řádu, a to i pokud jde o stanovení prekluzivní lhůty. Žalobce v této souvislosti poukazuje na to, že daňová kontrola byla zahájena dne 24. 8. 2009 a prekluzivní lhůta podle žalobce uplynula již dne 24. 8. 2012.

Z výše uvedených důvodů se žalobce domáhá zrušení žalobou napadených rozhodnutí žalovaného. Na svém procesním postoji žalobce setrval po celou dobu řízení před zdejší soudem.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného

Žalovaný především odkazuje na závěr rozsudku zdejšího soudu ze dne 24. 6. 2014, č.j. 62 Af 26/2013-37, přičemž uvádí, že speciální úprava lhůt pro vyměření odvodu a penále za porušení rozpočtové kázně je obsažena v zákoně o rozpočtových pravidlech, jehož § 44a odst. 9 (resp. odst. 8 ve znění účinném do 29. 12. 2011) stanoví, že odvod a penále lze vyměřit do deseti let od 1. ledna roku následujícího po roce, v němž došlo k porušení rozpočtové kázně. S ohledem na to, že v případě žalobce došlo k porušení rozpočtové kázně v letech 2006 a 2007, lhůta pro vyměření podle žalovaného uplyne až dnem 1. 1. 2017 a 1. 1. 2018.

Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Taktéž žalovaný setrval na svém procesním postoji po celou dobu řízení před zdejší soudem.

IV. Posouzení věci

Žaloba byla podána včas (§ 72 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního /dále jen „s.ř.s.“/), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v rámci žalobních bodů, jak je uplatnil žalobce v podané žalobě podle § 75 odst. 2 s.ř.s., podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalovaného postupem podle § 75 odst. 1 s.ř.s., a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Soud rozhodoval bez jednání za splnění podmínek dle § 51 odst. 1 s.ř.s.

Žalobce v podané žalobě namítal, že platební výměry na penále byly vydány až po uplynutí tříleté prekluzivní lhůty stanovené daňovým řádem.

Podle § 44a odst. 8 zákona o rozpočtových pravidlech, ve znění účinném v době porušení právní povinnosti (v průběhu roku 2006 a 2007), správu odvodů za porušení rozpočtové kázně a penále vykonávají územní finanční orgány podle zvláštního právního předpisu. Odvod a penále lze vyměřit do deseti let od 1. ledna roku následujícího po roce, v němž došlo k porušení rozpočtové kázně.

K argumentaci žalobce, že se na určení prekluzivní lhůty oprávnění státu (správce daně) vyměřit odvod za porušení rozpočtové kázně a v návaznosti na odvod i penále neuplatní výše citovaná právní úprava, nýbrž daňový řád, soud uvádí následující.

Prekluze neboli zánik práva je skutečností hmotněprávní a nikoliv procesněprávní, jak se domnívá žalobce. V případě žalobce došlo k porušení rozpočtové kázně v letech 2006 a 2007. Správce daně proto byl oprávněn vyměřit odvod za porušení rozpočtové kázně ve lhůtě, kterou stanovuje zákon o rozpočtových pravidlech. Rozhodným pro určení lhůty bylo znění zákona

o rozpočtových pravidlech účinné v období vzniku porušení právní povinnosti, podle kterého lze odvod a penále vyměřit do deseti let od 1. ledna roku následujícího po roce, v němž došlo k porušení rozpočtové kázně (§ 44a odst. 8 zákona o rozpočtových pravidlech). Úprava prekluzivní lhůty pro vyměření odvodu za porušení rozpočtové kázně, která je obsažena v zákoně o rozpočtových pravidlech, představuje *lex specialis* k žalobcem uváděnému § 148 daňového řádu, podle kterého nelze daň stanovit po uplynutí lhůty pro stanovení daně, která činí 3 roky.

Při posouzení prekluzivní lhůty je proto třeba postupovat podle zákona o rozpočtových pravidlech a nikoliv dle daňového řádu, jak nesprávně dovozuje žalobce v podané žalobě. Proto lhůta pro vyměření odvodu za porušení rozpočtové kázně žalobcem uplyne podle citovaného pravidla obsaženého v zákoně o rozpočtových pravidlech dne 1. 1. 2017 a dne 1. 1. 2018.

Soud v této souvislosti odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2010, č.j. 5 Aps 3/2010 - 78, který se zabýval posouzením vztahu právní úpravy prekluzivní lhůty podle zákona o rozpočtových pravidlech a zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, přičemž závěry Nejvyšším správním soudem vyslovené jsou dostatečnou odpovědí na žalobní námitku aplikace nesprávného právního předpisu a plně dopadají i na posouzení vztahu prekluzivní lhůty podle zákona o rozpočtových pravidlech a podle daňového řádu „...[k]onečně je nutno jako nedůvodné odmítnout tvrzení stěžovatele stran uplynutí prekluzivní lhůty. Krajský soud sice ve svém rozsudku nesprávně posoudil konec prekluzivní lhůty, jenž dovozoval z obecného ust. § 47 zákona o správě daní, nikoli z *lex specialis*, a to zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech. Uvedený zákon má postavení speciálního předpisu, a v ust. § 44a odst. 8 stanoví, že odvod a penále lze vyměřit do deseti let od 1. ledna roku následujícího po roce, v němž došlo k porušení rozpočtové kázně. Tato lhůta se však počítá nikoli od termínu obdržení dotace, nýbrž rozhodnou skutečností je pro určení počátku běhu lhůty až vlastní porušení rozpočtové kázně (za předpokladu, že k němu dojde) definované zákonem o rozpočtových pravidlech, resp. od 1. ledna roku následujícího po roce, v němž k porušení došlo...“.

Dle názoru zdejšího soudu tento závěr bez výhrad dopadá i na právě posuzovanou věc, tedy i na vztah zákona o rozpočtových pravidlech a daňového řádu. Přitom postavení zákona o rozpočtových pravidlech v otázce prekluze je použitelné nejenom na samotný závěr ohledně odvodu za porušení rozpočtové kázně, ale i na penále s tím související (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2014, č.j. 7 As 117/2014-29, kterým byl potvrzen rozsudek zdejšího soudu ze dne 24. 6. 2014, č.j. 62 Af 26/2013-37, veškerá citovaná judikatura je dostupná na www.nssoud.cz).

Odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 11. 2011, č.j. 2 Aps 2/2011-95, je v nyní projednávané věci, kterou je přezkum rozhodnutí o odvolání proti platebním výměrům správce daně, nepřipadný. V této věci se totiž

Nejvyšší správní soud zabýval tím, zda samotné vedení vyměřovacího řízení může představovat nezákonný zásah ve smyslu § 82 s.ř.s.

Argumentoval-li žalobce, že daňová kontrola byla zahájena 24. 8. 2009 a tudíž prekluzivní lhůta vyměřit odvod, resp. penále za prodlení s odvodem za porušení rozpočtové kázně uplynula 24. 8. 2012, jedná se o nesprávnou právní úvahu.

Obecně zahájení daňové kontroly jako jednoho z úkonů, který přetrhuje běh lhůty pro stanovení daně, znamená, že tříletá prekluzivní lhůta počíná běžet znovu od zahájení daňové kontroly (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2005, č.j. 5 Afs 187/2004 - 46, č.1073/2007 Sb. NSS). To však nelze vztáhnout na nyní projednávaný případ, kdy k vyměření odvodu za porušení rozpočtové kázně došlo dne 5. 10. 2012, tedy stále v průběhu speciální desetileté prekluzivní lhůty podle § 44a odst. 8 zákona o rozpočtových pravidlech, která začala plynout od 1. 1. 2007 a 1. 1. 2008. Byla-li tedy daňová kontrola ukončena dne 3. 10. 2012, byla ukončena stále v rámci prekluzivní lhůty ve smyslu citovaného ustanovení zákona o rozpočtových pravidlech.

Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti.

Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

V. Náklady řízení

Soud rozhodl o nákladech účastníků řízení podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci nebyl úspěšný, a proto mu nenáleží právo na náhradu nákladů řízení, to by náleželo procesně úspěšnému žalovanému. Soud však nezjistil, že by žalovanému v souvislosti s řízením vznikly náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti, proto mu náhrada nákladů řízení nebyla soudem přiznána.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti

němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 10. září 2015

Za správnost vyhotovení:
Romana Lipovská

David Raus, v.r.
předseda senátu